

PODNEBIE

september - október 2011 č.27
nepredajné

UČME SA OD KRISTA

OBSAH

Editoriál (3)
Františka píše, že... (3)
Akcie, akcie, akcie (4-5)
Na slovíčko s...
 naši miništranti (6 - 7)
Svedectvá
 Niekedy stačí len povzdych... (8)
 Boh sa prihovára (9)
služba: Technici (10 - 11)
Kollárovské táborovanie (12)
CampFest 2011 (13 - 14)
V Duchu Svätom (14)
Svetové dni mládeže z troch pohľadov:
 By seleziáni (16 - 19)
 Voluntario (20)
 Víťazné video (21-23)
Novinky vydavateľstva Don Bosco (24)
Príbeh: Stále usmiaty? (25)
Kristoterapia (26 - 27)
Umenie naše každodenné (28 - 29)
Krátky stĺpček (29)
Vrchy, kopce a ich zdolávanie (30 - 31)
Recenzia: Sila ľudskosti (32 - 33)
Pre bystrejšiu hlavičku (34)
Vtipy (35)

Redakcia:
Lucia Budinská
Adriána „Ad'a" Hellebrandtová
Romana „romana." Hlaváčová
Simona „*simona" Gregorová
Adriána „Ad'ka" Debnárová
Monika „Mony" Debnárová
Daniela Barborová
Ivan „Ivbi" Bielik
Richard „Rišo" Krátky
Jakub „Kubbči" Tužinský

Grafika:
Daniela Barborová

Gramatika:
Katarína Boboníčová
Andrea „Aja" Šálková
Katarína Valentovičová

*Časopis je určený pre
vnútorné potreby spoločenstva Dom
chvály.*

*Redakcia si vyhradzuje
právo na úpravu príspevkov.
Za príspevky ďakujeme.*

Vaše nápady a príspevky
posielajte na našu mailovú adresu:
casopis.podnebie@gmail.com

EDITORIÁL

A JE TO TU! PRÁZDNINY SA SKONČILI ...
...a začína nový školský rok. Ale to nie
je dôvod na smútok! Objavuje sa tu totiž
nová výzva, výzva pokúsiť sa byť aspoň o
niečo lepšími ako sme boli v predošlom roku.
Avšak nové výzvy nečakajú len na školákov,
ale na každého jedného z nás. Pretože ako sa
spieva v jednej piesni „každý deň prináša novú
nádej..." a spolu s ňou aj nové výzvy. Každý
deň máme novú šancu byť o niečo lepšími
ako včera. Nestráčajme preto čas a prosme
Ježiša, aby nás učil byť lepšími, aby nás učil
viac milovať druhých (Jn 15,12). Nech je
naším každodenným cieľom byť o niečo
lepším ako včera a byť aspoň o niečo bližšie
k Ježišovi. Sú to len malé kúsky skladačky, ale
bez nich by ani samotná skladačka nemohla
byť. Skúsme do každej činnosti, rozhovoru
či vzťahu vkladať aspoň kúsok nášho srdca.
Veď nakoniec, Ježiš dal za nás všetko. Tak
prečo by sme my nemohli zo seba dať aspoň
ten malý kúsok? Ak to nechceme alebo
nedokážeme, potom sa nemôžeme čudovať,
prečo nie sme schopní darovať niekomu celé
svoje srdce alebo do niečoho vložiť celé

Foto: archív

svoje bytie. Podme teda, vykroíme v ústrety
Ježišovi, ktorý už prvý krok urobil. Darujme
niekomu svoj úsmev, svoju radosť, veď predsa
Boh má rád veselého darcu (2 Kor 9,7).

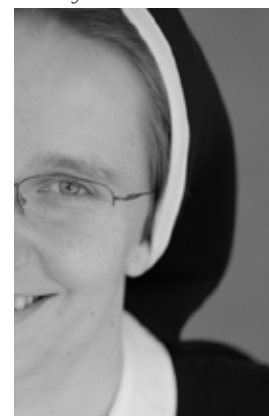
Prichádza nový školský rok a s ním aj plno
nových dní a nových výziev. Nezabúdajme
na to, čo pre nás robí každý deň Ježiš a
pokúsme sa aj my venovať kúsok svojho
srdca ľuďom, ktorých stretávame. A potom
môžeme „uvidieť" nebo už na zemi".

Žehnám Vám, aby aj toto číslo prispelo
svojím kúskom k zmene našich srdc.

Kubbči

FRANTIŠKA PÍŠE, ŽE...

*„Kresťania sú ako hnoj: ak ho porozhadzujete po poli, bude vďaka nemu
všetko lepšie rásť, ak ho však necháte na kope, bude príšerne páchnuť.
Ako je to s vami?" (Francis Chan: Bláznivá láska)*

Dobrá otázka. Po lete, keď sme boli rozletení po celom svete,
väčšinou z iných ako evanjelizačných dôvodov, sa zbíhame domov.
Späť do zamestnania, do školy, k rodine a priateľom.

V novom školskom roku pred nás Boh postavil nové veci, nové
výzvy, nové sklamanie aj výhry. Do čoho sa pustiť? V čom už ďalej
nepokračovať? Čo Boh žehná a čo už prestal požehnávať? Na akú
zmenu sa pripraviť?

Trochu veľa otázok, no chceta som vám ich položiť skôr, ako
sa pustíme do rozlišovania a rozbehneme po poli, ktoré ak Boh
požehná, začne prinášať ovocie. „Chodte do celého sveta a hlásajte
evanjelium všetkému stvoreniu." (Mk 16, 15) Dobre, ideme. Možno
„LEN" domov, do svojej farnosti, k rodákovi, ... ale ideme. A
možno Boh chce niečo viac.

Na záver ešte jedna vetička: nebojme sa! Aj keď niečo
pohnojíme, Boh je dosť šikovný na to, aby to využil na naše dobro,
aby sme porástli. A nielen my.

s. Františka

AKCIE, AKCIE, AKCIE

Survival camp

Siahnuť na dno svojich síl, prekonať sám seba, zdolať nezdolateľné.

Toto všetko od súťažiacich vyžadoval Survival camp - tábor prežitia. Bolo to kruté, klásť takéto nároky hneď začiatkom prázdnin :) Bojovníci o prežitie museli čeliť rôznym výzvam v podobe zaujímavých úloh. Postaviť prístrešok uprostred neskrotenej prírody, preniesť svojim telom vodu, uloviť vzduchovkou jeleňa (terč), správne rozpoznať rastliny, prejsť cez obrovskú pavučinu, nájsť cestu späť do

táboráka z neznámeho miesta ... Všetci prežili, ale len jedni boli víťazi. Odniesli si pocit hrdosti a krásne originálne tričká, ktoré im budú pripomínať deň, keď vykročili zo svojho pohodlia a spoznali krásu dobrodružstva. **Ď A K U J E M E** organizátorom, našim super chlapcom, ktorí obetovali svoj čas a pripravili pre nás nezabudnuteľný čas v lone prírody na Hrošovom vrchu.

Guláš párty

Dobré jedlo, dobrá hudba, dobrí ľudia a opäť Hrošov vrch.

Takto by sa dal opísať už tretí ročník obľúbenej prázdninovej Guláš párty, ktorá tentokrát zaujala koniec prázdnin. Všetko sa začalo v kuchyni, kde pár šikovných rúk krájalo, čistilo, šúpalo. Neskôr bola kuchyňa plná mladých potenciálnych gazdíniek, ktoré urýchlili prípravy nášmu šéfkuchárovi Miškovi. Guláš bol vynikajúci a polnočný. Ale ani táto neskorá hodina nezabránila našim bruškám pochutíť si na hlavnej hviezde večera. Párty bola skvelá. Plná usmievavých tvárí, plná obohacujúcich rozhovorov, plná priateľov, plná radosti... Už sa tešíme na 4. ročník :)

Foto: Tomáš Štrba

Bola svadba

Mohutný zvuk organu rozliehajúci sa kostolom, vyčakané dámy, slečny a páni v oblekoch, dvaja svedkovia, kňaz s miništrantmi a pred oltárom stojí On a Ona.

Dvaja mladí ľudia, ktorí si pred všetkými vyznávajú lásku a pred Bohom prisahávajú vernosť a vzájomnú úctu. Bola svadba v našom spoločenstve. No nie jedna. Bolo ich niekoľko, svadieb augustových aj septembrových, neopakovateľných, nádherných a nezabudnuteľných. Tie oči plné slz, narýchlo šepnuté slová prianí a poučení od mám a starkých, mocné stisky rúk, úprimné objatia, náručie plné kvetín. Bol to vzácný a šťastný deň pre každý pár. My sme sa tešili a snažili sa čo najviac toho krásneho a čarovného prežiť spolu s nimi. A tam, do ďalších dní im želáme nech Boh žehná ich kroky, nech je epicentrom nekonečnej a bezhraničnej lásky medzi nimi.

Foto: nevesty.sk

Pozvánka

Modlitebné stretnutie

Všetkým Vás srdečne pozývame...

...na otvorené modlitebné stretnutie, ktoré sa uskutoční 7. októbra 2011 v CVC Nová Baňa. Tešiť sa môžete na modlitbu chvál, vyučovanie, svedectvá ako i na zaujímavých hostí. Využite priestor

na stretnutie so starými známymi i na spoznanie nových ľudí. Príd'te medzi nás spoločne chváliť nášho mocného Boha a duchovne načerpať. Tešíme sa na vás.

musictime
music festival

Komajota
Timothy
Lámačské chvály
eSPé
audience*
Timon

17. september
Trnavá Hora

NAŠI MINIŠTRANTI

Slovo miništrovať pochádza z latinského slova ministrare a znamená slúžiť, posluhovať. Ide teda o posluhovanie pri Pánovom oltári. Chlapci- miništranti sú po kňazovi najbližšie k samému Ježišovi Kristovi prítomnému vo Sviatosti oltárnej pod spôsobom chleba a vína. Ja som sa ich o tejto službe čo- to pýtala. Tu sú ich odpovede.

Foto: Lucka

1. Od kol'kých rokov už miništruješ?
2. Čo ťa k tomu viedlo?
3. Aký je rozdiel v prežívaní sv. omše ako miništrant pri oltári a z lavice?

Sebastián Šuhajda

1. No tak teda miništrujem od piatich rokov
2. Prvý impulz boli rodičia, ktorí mi miništrovanie opisovali ako „Ježiškovho rytiera“. Tak som si to vyskúšal, a ďalej ma to už chytilo samého a dodnes miništrujem rád.
3. Opisal by som to asi slovami pána kaplána: miništrant je pomocník, teda je blízko všetkého, čo sa deje pri oltári a má možnosť priamo pomáhať pri svätej omši... takže rozdiel by som videl v možnosti prežívať celú omšu v úplnej blízkosti...

Matúš Maruniak

1. Fuu, ťažko povedať. Asi tak od šiestich rokov.
2. Ak by som mal pravdu povedať, tak rodina. Boli taký odrazový mostík, ktorý ma odrazil až k tomu, že teraz je to už chcenie a že už sám chcem ísť miništrovať a baviť ma to.
3. Dost' veľký — si pri tom, vieš, čo sa deje, ako to všetko funguje. Viac sa mi páči pohľad z toho miništrantského postu, než z pohľadu človeka sediaceho v lavici.

Dominik Štrba

1. Asi tak od šiestich rokov. Pamätám sa, ako sme si doma nacvičovali svätú omšu s ocinom, aby som vedel, čo robiť :D. Ale začiatky boli ťažké — sadneš si, keď si ešte nemáš, kľáčik tak dlho, že sa na tebe pol kostola smeje a tak :).

2. Už vtedy boli detské piatkové omše a chcel som ja aj ocino. Tak ma tam zobral a čo si pamätám, vtedy som sa prvýkrát stretol s Matthiasom :)

3. Na omšu z lavice nie som veľmi zvyknutý, preto sa niekedy pristihnem, ako si idem kľaknúť s miništrantmi, aj keď obyčajní smrteľníci zatiaľ sedia. Keď miništrujem, slúžim, takže sa musím sústrediť na viac vecí, dávať pozor na menších a vidí ma skoro celý kostol, takže obhrýzanie nechťov už nehrozí. A spať pri kázni sa tiež nedá. Myslím, že v lavici máte lepší čas na modlitbu, ale dá sa to stihnúť, aj keď miništrujete. A najväčšia výhoda je, že sme „bližšie“ pri Ježiškovi.

Rasťo Krátky

1. Miništrujem od svojich šiestich rokov. No pri oltári som nerobil nič veľké, maximálne som priniesol dary na stôl. Vlastne som si tam ako malý chlapec šiel len sadnúť, alebo sa postaviť vedľa veľkých miništrantov. V tomto veku som sa skôr tešil veľkým kamarátom ako Božej prítomnosti. Veľmi som nechápal, čo sa tam deje; jedine, že tam je Ježiš, no nie ako, prečo... Len to, že tam je, že som tam ja, a že sú tam moji kamaráti. Potom som prestúpil na Športovú školu a s týmto prestupom sa aj moja duša presunula z kostola na basketbalové ihrisko. Príchodom na Baňu som začal miništrovať asi rok po birmovke, možno dva a miništrujem dodnes :)

2. Priznám sa, že keď som sa vracal k obojstrannému stolu po birmovke, boli to moji priatelia a bratia zo stretka, ktorí ma do toho vtiahli. Vlastne som sa zo začiatku hanbil miništrovať. Nevedel som, ako čo, nevedel som sa ani pohybovať ako miništrant, kedy vstať a kedy ide čo. Stále som mal oči na stopkách a opakoval po druhých. Toto trvalo asi pol roka, kým som sa zabehol. Jeden z dôvodov, ktorý ma viedol k miništrovaniu, je, že pre mňa bola účasť na omši tak trochu nutným utupením. Nutným, lebo som si uvedomoval, že potrebujem osobné stretnutie s Kristom. Utrpením, lebo som prestupoval na omši na chóre a očakával prijímanie, omša bola pre mňa nežiadúca... a miništrovanie bolo pre mňa vyslobodením, lebo všetko ubehlo veľmi rýchlo :)

Dnes je všetko inak. Dnes chodím na každú omšu s radosťou. Rozumiem jej v hojnejšej miere. Dokážem si užiť každú jej časť, dokonca mám rád dlhé pobožnosti a rád trávim čas pri oltári, či v lavici. Osobne

väčšinou uprednostním miništrovanie pred sedením v lavici. Hlavným dôvodom je to, že sa môžem svojím pohľadom dotýkať Kristovho tela, ak stojím skutočne blízko, napríklad keď obraciam knihy. Počas omše sa modlím spolu s kňazom a s milosťou sústredenia adorujem Krista ležiaceho na oltári. Samozrejme má to sem tam nevýhodu. A to takú, že sa nemôžem sústrediť len na modlitbu. Treba sa venovať i praktickým záležitostiam, ako je pozorovať, čo práve nasleduje, priniesť čosi, či pripraviť správnu stranu v knihe. Keďže viac miništrujem, ako sedím v lodi s ľuďmi, je pre mňa sviatok, keď sa zúčastňujem omše z lavice. Takmer vždy si túto omšu užijem viac ako miništrovanie. V lavici sa nemusím sústrediť na to, čo všetko som povinný spraviť, a tak sa môžem lepšie sústrediť na omšu.

3. Vyjadril by som to tak, že miništrantský oblek, služba pri oltári a telesná blízkosť mi pomáha priblížiť sa k Bohu. Je to všetko podpora pre moju vieru a dar, ktorý ako muž môžem využívať. No a keď mi miništrovanie z času na čas zovšednie, sadnem si obďaleč a snažím sa nájsť motiváciu, prečo sa znovu postaviť tak blízko..

Patrik Kováčik

1. Už ako neveriaci som miništroval a chcel som to vyskúšať, ale nejako ma to nechytlo, a tak po troch pokusoch som to vzdal. Mal som asi 10 rokov. „Profesionálne“ som začal miništrovať od birmovky a prvýkrát to bolo na jednej svadbe pred tromi rokmi. Mal som 15 rokov a strašne som bol vyklepaný, lebo som nič nevedel :)

2. Vlastné chcenie, alebo rodina? Zvedavosť, ako to chodí v zákulisí kostola a myslím si, že to bol práve Boh, čo chcel, aby som miništroval. Bavilo ma to a vedel som, že sa mi to zide, nejaká nová skúsenosť. Hlavne som chcel pomôcť ako miništrant vtedy, keď nebolo nikoho.

3. Pre mňa je to veľký rozdiel už len v tom, že som viac sústredený a viac ma to baví. Pri miništrovaní mi omša oveľa rýchlejšie ubehne ako v lavici. Nezaspiš a nenudíš sa. Viac si uvedomujem celý priebeh omše, viac ma dostane premenenie chleba a vína na živého Pána Ježiša. Odchádzam viac naplnený z celej omše keď miništrujem, lebo viem, že som slúžil Bohu.

za rozhovory ďakuje Mony

NIEKEDY STAČÍ IBA POVZDYCH

Myslím, že väčšina z nás už určite započula slovné spojenie: „Splnil by jej všetko, čo jej na očiach vidí.“ Musí to byť skvelý pocit mať niekoho, kto plní vaše sny a rozumie vám vo všetkých potrebách ešte skôr, ako by ste ich čo i len vyslovili. V poslednej dobe stále viac a viac zažívam, že aj ja niekoho takeého mám.

Stále nanovo zisťujem, aký starostlivý je náš Pán. Niekedy skutočne stačí len malý povzdych a zrazu sa pred vami vyčarí nádherná dúha. A vy viete, že táto dnešná je len a len vaša.

Priznám sa, že nie som typ človeka, ktorý si potrpí na drahé značkové veci, k svojmu životu to akosi nepotrebujem. No na druhej strane som predsa žena, a preto sa poteším každému novému kúsku v šatníku, ktorý ma môže okrášliť alebo ja jeho:) Pri prechádzaní sa po vychytených butikoch si zväčša len povzdychnem: „Keď raz budem veľká, tak si

to kúpim.“ Pán mi však chcel urobiť radosť už skôr, ako budem veľká:)

Moja teta s ujom sa vybrali na nákupy do Nitry, čím sme spojili príjemné s užitočným, lebo ma ešte aj zviezli do školy. Dokonca aj desiatu som vyfasovala:). Už to sa mi zdalo ako príjemný začiatok dňa. Nebolo to však všetko. V učebnom zápale mi zrazu zazvonil telefón s tým, že ujo s tetou si kúpili kožené kabáty a majú možnosť vybrať si ešte jeden navyše iba za jedno euro. A spome-nuli si na mňa. No nekúp to:) Obetovala som aj svoj učebný zápal a kozmickou rýchlosťou

som sa presunula do obchodu. Tam už na mňa čakal zástup predavačiek, ktoré mi ponúkali to najlepšie, čo mali k dispozícii. Myslela som si, že bundy z takejto akcie nebudú zase ktoviečo, ale opak bol pravdou. Verím, že nepobúrim milovníkov prírody, ale o podobnom kabátiku som už dlho snívala. Avšak najbližších pár rokov sa mi nezdalo

byť reálne, že by som ho mohla mať.

Rada by som vás týmto povzbudila, že Boh nikdy nezabúda na túžby vášho srdca a niekedy stačí skutočne len povzdych a Pán vám splní to, čo vám na očiach vidí. Nemusí. Chce. Z lásky a pre lásku.

Maťa

BOH SA PRIHOVÁRA

Pred nedávnom som bol len tak von s kamarátmi a rozprávali sme sa o rôznych témach. Rozoberali sme najmä otázku Rómov (cigánov) na Slovensku a vôbec ich mentalitu a existenciu.

Samozrejme veľa vecí sme mysleli zo srandy, ale povedať im to do očí by som ja teda nedokázal. Skrátka ohováral som. Po našom rozhovore som sa pobral domov. Prechádzal som okolo zástavky pri lipe (pri suchom mlyne) a už z diaľky ma zaujal hluk, ktorí odtiaľ vychádzal. Hlasy patrili mladým Rómom, ktorí sa rozprávali a riešili otázku bielych a ich život... Rozhovor ma z pochopiteľných dôvodov zaujal, a tak som obďaleč zastal a počúval. Najprv rozprávali všeobecne, že niektorí sú bohatí, ale že nie všetci. Neskôr sa jeden vyjadril, že si váži

bielych, pretože sa ku nemu jeden správa ako ku bratovi. Povedal, že ani svoju rodinu si tak neváža ako jeho, proste že je to dobrý človek. Ostatní s ním súhlasili a tiež hovorili svoje skúsenosti Tento rozhovor ma veľmi oslovil, ale aj usvedčil. Uvedomil som si, že ako zle o nich rozprávame my a čo zasievame navzájom medzi sebou. Poprosil som Boha o odpustenie a zároveň som mu poďakoval za to, že som si mohol vypočuť tento rozhovor. Som rád že sa Boh prihovára aj cez takéto skúsenosti a učí nás byť viac ako on.

Maťo

služba: TECHNICI

Veľký pult s množstvom gombíkov, hŕstka chlapcov tmoliacich sa okolo so sluchátkami na ušiach, slová piesni na stene, množstvo káblov, mikrofóny a nádherný, uchu lahodiaci zvuk či už na mládežkách, svadbách, chválach alebo iných akciách. Čo je toto za službu? Čo to všetko je? Kto za tým stojí? Kto ozvučuje? Kto projektuje? To Vám už prezradia tí, ktorí sú v tom majstrami. Tomáš Palaj, Tomáš Štrba, Marek Spurný, Matthias Čík, Majo Juristy a Paťo Kováčik, ktorí Vám priblížia túto službu prostredníctvom niekoľkých otázok a odpovedí.

foto: archív

Čo je náplňou služby „Technici“?

Tomáš P.: Je toho veľa. Ozvučujeme najmä akcie spoločenstva — chvály, modlitby, birmovaneckú prípravu, duchovné obnovy, kurz Alfa, otvorené stretnutia, ďalej zbor na mládežníckych svätých omšiach, sobášoch, slávnostiach. Príležitostne pomáhame pri videoprojekciách, diskotékach, evanjelizáciách, koncertoch a festivaloch. Spolupracujeme s

viacerými spoločenstvami a organizáciami z blízkeho i ďalekého okolia. Ak by niekoho zaujímalo, čo znamená „ozvučujeme“, tak okrem toho, čo väčšina ľudí vidí je to aj nanosenie techniky na miesto jej rozbalenie, nastavenie, zbalenie a odnesenie plus pravidelná a nepravidelná údržba a opravy. Dokopy napríklad taká štandardná mládežka trvá pre dvoch technikov zhruba tri hodiny.

Majo: Ťahať a motať káble, rozkladať a skladať stojany, reproduktory, mikrofóny, mixpult. A to najdôležitejšie — zvučiť.
Paťo.: Podstatou služby „projekcia“ je hádzanie textov na stenu počas našich akcií, sem tam nejaké video medzi to, občas nejaký hudobný podmaz a všelijaké iné veci spojené s projekciou.

Prečo si sa rozhodol pre túto službu?

Majo: Pre túto službu som sa rozhodol preto, že iba niekoľko kontaktov s mixpultom a káblami stačilo, aby ma to pohltilo a zaujalo natoľko, že som sa do toho túžil ponoriť viac a tým slúžiť spoločenstvu.

Paťo: Moja služba nespočíva v ozvučovaní, ale v projekcii. Nestačí len počúvať, ale aj vidieť.

Rozhodol som sa preto, lebo ma vždy fascinovalo niečo nové, technické a vedel som, že ma to bude baviť. Už veľmi dlho som o tom rozmýšľal a nakoniec som sa na to dal.

Tomáš P.: Ani neviem. Niektori sa ma raz spýtali, či by som s tým nepomohol, že to nemá kto robiť. A tak som tu.

Tomáš Š.: Pretože mám vzťah k technike a baví ma to. A v čase, keď som prišiel do spoločenstva, bol nedostatok zvukárov.

Kolko sa už venuješ tejto službe?

Tomáš P.: Pre väčšinu ľudí od nepamäti, ja si však matne spomínam na začiatky pred siedmymi rokmi.

Tomáš Š.: Už 2 roky.

Paťo, Majo a Matthias sa tejto službe venujú 1 rok.

Ako často vykonávaš túto službu?

Tomáš P.: To je rôzne, priemerne pár až niekoľko párov hodín do týždňa.

Majo: Cez prázdniny viac ako málo, ale cez šk. rok 1-krát do týždňa.

Čo Ti táto služba dáva ?

Majo: Naplnenie, že som súčasťou evanjelizácie, tak isto ako aj kapela, speaker, atď.

Paťo: Už pred tým, ako som začal s touto službou, som vedel, že ma bude baviť. A tak sa aj stalo. Zbadal som aké to majú

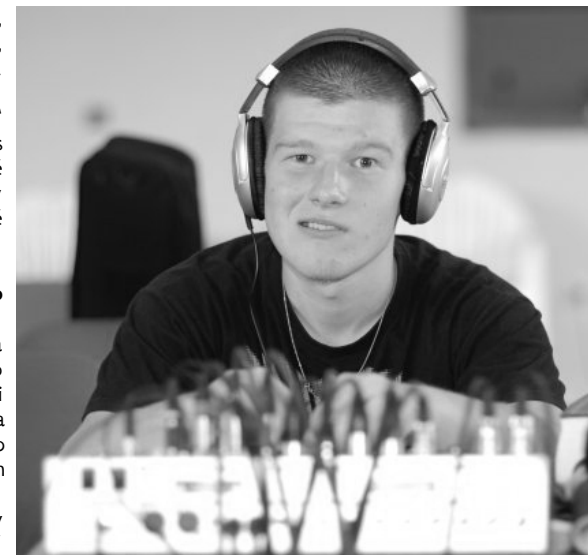

foto: archív

techniky ťažké. Som rád, že to môžem robiť pre Boha.

Tomáš P.: Predovšetkým som rád, že môžem aspoň trochu prispieť k budovaniu Božieho kráľovstva. Okrem toho som spoznal mnoho skvelých ľudí, naučil sa veľa z oblasti zvuku a techniky a tiež som zažil veľa zábavy. A nakoniec, ten pocit, keď po akcii príde kapela, organizátor alebo účastník a pochváli zvuk, stojí za tú námahu.

Tomáš Š.: Služba mi dáva najmä skúsenosti, dobrých priateľov zvukárov, ale aj radosť z toho, že môžem takto slúžiť ostatným.

Prečo slúžiť práve službou „Technik“? Ako by si druhých navnadal na túto službu?

Majo: Vysvetlil by som im o čo v nej ide. Ide o to byť súčasťou evanjelizácie.

Tomáš P.: Každý má možnosť prísť, spýtať sa, čo ho zaujíma a vyskúšať, je to lepšie, ako o tom čítať. Ale dôraz kladem na slovo každý. Nie je potrebné mať žiadne špeciálne schopnosti, stačí, ak človek chce a zvyšok už domyslíme.

Tomáš Š.: Je to síce miestami makačka, ale že za ten pocit, keď ozvučujete a viete, že to všetko záleží hlavne na vás, to stojí. A samozrejme, keď to robíte dobre sem tam sa pritrafí aj pochvala či nejaký koláčik zo svadby. :)

KOLLÁROVSKÉ TÁBOROVANIE

1.august. Prelom prázdnin, pre iných stred alebo vrchol horúcich letných dní. Pre nás to bol deň začiatku jedného veľkého táborového dobrodružstva na Kollárovskej chate pri Ostrom Grúni.

foto(3): Matej Prnáč

Hodinky neukazovali ešte ani 9 hodín a v areáli sa mihotalo takmer sto veľkých, malých, rečných, hlučných, ale aj tichých nadšených táborníkov, na ktorých čakali hodiny, chvíle a okamihy plné hier, adrenalínu, prebdených nocí, nekonečných táborových debát, spevu táborovej hymny či vymýšľania taktiky na odstavenie súperov. Boli to dni, počas ktorých sme kráčali s Bohom a pomáhali Bohu so stvorením sveta. Každý deň sme na konci stvorili dané dielo podľa Svätého Písma a podakovali mu za všetko svätou omšou. Prežili sme neopakovateľné zážitky pri love bizónov, trónení na latrine a unikaním pred hnačkou, zdolávaní boyardu, putovaní po mesiaci, lúštení hádanky Otca Furasa, trasení sa na nočnej hre, kopaní pokladu za mesačného svitu v tmavom lese, opekaní pri táboráku,

žasnutím nad pestrofarebným ohňostrojom, kričaním bojových pokrikov čo hrdlo dalo, pretekaní sa s vetrom na igelitovej šúchačke, obchodovaní, pašovaní, pasovaní sa pri šatkoboji, pití kvánt vody len aby sme odpovedali na ťažko- ľahké otázky, predieraní sa množstvom hviezd, liečení sa z neliečiteľných chorôb, napíňaní demižónov. Okoštovali sme aj ten pocit prehry či víťazstva pri kolese šťastia, ktoré sa stalo neoddeliteľnou súčasťou nášho tábora. Bolo nám skvelo, tak ako môže byť len v tábore. Všetko to krásne táborové sa skončilo na 7 deň, kedy sme už len oddychovali tam doma a ticho šepkali: „Bolo to dobré!“

Nakoniec chceme ďakovať. Ďakujeme rodičom, ktorí nám svoje deti zverili a aj v dnešnej dobe podporujú a umožňujú svojim deťom zakúsiť to čaro tábora.

Ďakujeme sponzorom, ktorými boli Kumran, Nadácia Orange, Martinus.sk, Mochovce, Slovanet, Wüstenrot, Prvá stavebná sporiteľňa, Vydavateľstvo Don Bosco, Prvá stavebná sporiteľňa, Slovenská sporiteľňa, Beyond Media, „Náboženské predmety“ p. Firáková, Záhradkárske potreby- Ján Ďurček, Helena Holá, a nakoniec pánovi Jozefovi Gulaiovi a pánovi Jozefovi Vozárovi, bez ktorých by sme náš tábor nezrealizovali.

Animátori

Nadácia
Orange

slovanet

wüstenrot
STAVEBNÁ SPORITEĽŇA
... člen vašej rodiny

SLOVENSKÉ
ELEKTRÁRNE

beyondmedia®

KUMRAN.SK
KREŠŤANSKÝ OBCHOD
A VYDAVATEĽSTVO

PRVÁ STAVEBNÁ
SPORITEĽŇA

Vydavateľstvo Don Bosco

www.donbosco.sk

CAMPFEST 2011

“Prial by som si, aby som ti ho vedel lepšie opísať, ale On je Neopísateľný, On je Nepochopiteľný, On je Nepremožiteľný, On je Neodolateľný... Poznáš ho?”

Tieto slová pochádzajú z videa „Toto je môj Kráľ“, ktoré prvýkrát odznelo na minuloročnom CampFeste. Časť, kde sa spomína Neodolateľný, sa stala ústrednou témou už trinásteho ročníka kresťanského hudobného festivalu CampFest 2011.

foto(3): a Vladimír Gregor

Pre väčšinu účastníkov, ktorí postupne prichádzali vlakmi, autobusmi či autami na Ranč v Kráľovej Lehote, sa začínal CampFest vo štvrtok štvrtého augusta. Prvou úlohou bolo nájsť vhodné miesto na lúke pre svoj stan a následne skonštruovať tento jednoduchý príbytok. Tí, ktorí prišli skôr, stihli pred začiatkom hlavného večerného programu urobiť prieskum okolia, biznis centra či kaviarne s občerstvením. Tesne pred ôsmou hodinou bolo počuť výzvy ohlasujúce blížiaci sa začiatok CampFestu. Behom pár minút sa zaplnil hlavný stan nadšenými ľuďmi s veľkými očakávaniami. Organizátori nesklamali a úvodný ceremoniál bol opäť originálny, veľkolepý a to najdôležitejšie, bol celý o Bohu. Po odznení novej hymny CampFestu už plynule pokračoval speaker Ján Buc so svojou témou „Som tehotná, ale len na 50%“. Nasledovali chvály, svedectvo a hneď za ním prvé gospelové kapely: naše aj zo zahraničia. V piatkový večer asi najväčšiu energiu, ale aj svedectvo podalo černošské zoskupenie *Muyiwa and Riversongz* z Veľkej Británie. Chytlavými melódiami si získali ruky i nohy publika, no srdce sa dotýkalo najmä silné vyznanie či svedectvo lídra kapely

o živote s Bohom. V pokročilých večerných hodinách neprebíhal program len na hlavnom pódiu, ale aj v ďalších stanoch. Ľudia tak postupne migrovali a zostávali tam, kde ich to najviac zaujalo. Svoj priestor dostal pre mnohých už známy *GodZone in the streets*, ktorý sa snaží osloviť a evangelizovať hlavne mladšie generácie. Na pódiu nechýbali ani naši šikovne skákajúci chlapci Matthias Čík a Majó Juristý, ktorí dopĺňajú piesne svojim skvelým tanečným vystúpením. Niektorí účastníci vydržali až do konca programu, ktorý trval do neskorých nočných hodín, iní zase zvolili dlhší spánok, aby stihli v piatok prvý ranný program. A ten nebol o nič chudobnejší. Na pódiiach sa vystriedalo množstvo kapiel, speakerov či chválových tímov. Z domácich interpretov pricestovali napríklad *Timothy, eSPé, Out of Control, Lámačské chvály, BCC worship, Christallinus, Peter Milenky band* či víťazka súťaže GospelTalent *Silvia Chlebovská* z Bardejova. Z väčších vzdialeností k nám zavítali *Jiný rytmus (CZ), Runaway My Son (CZ), BOSH (NI)* a ďalší. Na speakerských postoch sa vystriedali Palo Strežo, Milan Michalko, Miro Tóth, Karol Verčimák, Rišo

Vašečka, Pašo Zsolnai, Michal Kevický a už spomínaný Janko Buc. Pre mnohých sa stalo nezabudnuteľnou chvíľou spoločné rozprávanie Braňa Letka s Mariánom Lipovským, ktorí svoju tému „*Ľud, ktorý si vytvorím, bude ohlasovať Božiu chválu*“, okorenili mnohými zážitkami zo života a príležitostným humorom :) Pre priaznivcov biblických príbehov bolo pripravené aj premietanie nového filmu, ktorý bližšie zachytáva život Márie Magdalény. Počas piatku ešte pribúdalo niekoľko stanov, takže večerný nástup bol pre mnohých opäť milým prekvapením. Hlavné pódium večer žilo chválami, a teda spevom, tancom či modlitbami. Najväčšie zrýchlenie tepu zrejme nastalo pri írkej kapele *Rend collective Experiment*, ktorá nenechala nikoho na stoličke. Sobota je vždy akýmsi vyvrcholením celého open-air festivalu a posledná šanca nechať posolstvo CampFestu vniknúť do svojho srdca. Boli sme svedkami toho, ako mnohí, ktorí sem zavítali, pocítili Božiu blízkosť a rozhodli sa vpustiť Ježiša do

svojho života. Pretože to je ten krok, ktorým všetko začína...

Ďalší skvelý ročník CampFestu prešiel a verím, že už teraz sa mnohí modlia a pripravujú na ten budúcoročný. V posledných riadkoch musím ešte spomenúť Mirčiho Kytka a Mareka Horniaka, ktorý preživil festival z pozície dobrovoľníkov a prispeli svojou ochotou k tomu, aby sa toto dielo mohlo uskutočniť. Okrem nich obetoval svoj čas i schopnosti aj Tomáš Palaj, ktorý väčšinu CampFestu strávil v jednom zo stanov pri kábloch a mixážnom pulte. Novobančania mali svoje zastúpenie v programe aj vďaka manželom Bratkovcom, ktorí tiež už tradične navštevujú CampFest nielen ako účastníci, ale tentokrát aj ako vedúci seminára.

Patrí im všetkým obrovská vďaka za ich službu a za to, že dokážu svedčiť o Bohu nielen slovami, ale najmä svojimi skutkami.

Adá

V DUCHU SVÄTOM

Chladný letný deň sa pomaly chýlil ku koncu ukrytý pred slnečnými lúčmi hustou strechou mračien, keď naša výprava putovala spleťmi uličkami malej obce na strednom Slovensku...

Albo prozaikejšie: 30. júna sme my-spoločenstvo Dom Chvály za hustrúceho dažďa dorazili do Levíc (čat Rybníky) - miesta tohtoročnej letnej duchovnej obnovy.

Podvečer prvého dňa po svätej omši sme sa stretli v pastoračnom centre, aby sme zavolali Ducha Svätého, ktorý hneď prišiel a ostal s nami. A čo vám poviem o nasledujúcich dňoch? Boh si nás vzal do náručia a jednoducho bol s nami viac. Prítomnejší. (Alebo sme len my boli vnímavejší na Jeho prítomnosť)

Piatok sme venovali celý charizmám Ducha Svätého. Teoreticky v prednáškach i prakticky v modlitbe. Duch Svätý zostupoval a naplňal nás stále viac a viac... a prinášal svoj pokoj a radosť. Po svätej omši modlitba plynule pokračovala celonočnou adoráciou, utišením sa pri Bohu.

Do nového dňa sme vstali vyspatí (podaktorí aj vďaka novým nafukovačkám) alebo aj nie, a pripravení na tému dňa - evangelizáciu. Poopravili sme si predstavu o tom, čo evangelizácia je a čo vyžaduje, no a

hneď v ten deň sme naše poznatky mohli skúsiť zužitkovať na chválach (v kostole po sv. omši) s farnosťou, ktorá nás hostila.

Náš odchod sa pomaly, ale isto, blížil, čo sme si uvedomili až ráno, pri balení (čo občas nie je až tak ľahké). Vlak nás naspäť dopravil v pokoji (i keď v prvých momentoch po výstupe boli pochybnosti, či niektorí neostali zvestí sa aj ďalej) a my sme sa rozišli do našich domovov (evangelizovať :-)

Na záver (pretože je to veľmi dôležité) chceme poďakovať všetkým, vďaka ktorým sme mali takúto skvelú obnovu: br. Jozefovi Mihokovi CSsR a manželom Bratkovcom, farnosti Levice - Rybníky a (samozrejme) kolégiu spoločenstva za všetok čas (aj všetko ostatné), ktorý tejto obnove venovali a pevne verím, že to neostane len v tom časopriestore a ovocie ich práce uvidíme aj u nás na Bani.

(V prípade väčšieho záujmu o detaily obnovy sa obráťte na niektorého z členov spoločenstva Dom Chvály :-)

Daniela

SVETOVÉ DNI MLÁDEŽE Z TROCH POHLADOV

Seleziánska výprava

Úžasný čas plný nezabudnuteľných zážitkov. Množstvo mladých zo všetkých častí sveta zjednotených v spoločnej viere. Priateľská atmosféra. Najrôznejšie vlajky. Metro plné spevu. Aj takto by sa dal charakterizovať Madrid počas 20. týždňa v cezročnom období.

U dona Bosca

Ako saleziánska výprava sme nemohli cestou obísť Turín a jeho časť Valdocco, kde pôsobil don Bosco. Navštívili sme saleziánsky komplex, v ktorom sa nachádza pôvodná kôlna, kde sa stretal don Bosco so svojimi chlapcami, ich prvý kostolík, ako izba, v ktorej zomrel. Svätú omšu sme slávili s talianskym ľudom vo veľkom chráme priamo v komplexe a všetko zavŕšili nákupy medailónov s donom Boscom a sv. Dominikom Sáviom.

V Turíne sme navštívili aj dóm, v ktorom je uložené turínske plátno a stáli sme pred stenou, za ktorou sa nachádza. Pozrieť sme si mohli „len“ kópiu (rovnaká je aj v Prešove).

Len jeden papier od Sagrada famílie

Druhú povinnú prestávku sme si urobili v Barcelone, ďalšom veľkom meste s krásnymi pamiatkami. Väčšinu dňa sme strávili na

foto(3): Daniela

mestskej pláži, kde sa dali skutočne vysoké teploty znížiť lepšie. O tretej sa nazbierala malá skupinka, ktorú zaujímalo aj mesto (a ja som v nej nemohla chýbať). Po krátkej ceste naslepo sme metrom prešli k najdôležitejšiemu bodu našej výpravy – bazilike Sagrada familia. Prišli sme akurát za 10 päť a vtedy sme sa dozvedeli, že o piatej tam začína omša pre účastníkov SDM. Aké šťastie, povedali sme si, ale netrvalo nám to dlho. Chýbal nám nejaký potvrdzujúci papier. Troch sklamaní (ale nie až tak, lebo aj zvonka je bazilika neuveriteľne nádherná) sme sa pobrali ďalej.

Naše kroky viedli k centru (ktoré je podľa každého Barcelončana úplne inde) a cez staré gotické uličky. Na ulici La Ramblas, ktorá je (podľa mňa) tepnou mesta, sme sa ocitli uprostred rušného života. Okolo nás prúdili nespočetné množstvá najrôznejších ľudí, na okrajoch sa prezentovali umelci a celý dojem dopĺňali starodávne domy a vysoké stromy po stranách.

Uväznení v podzemí

... alebo ako netradične sa dá prežiť úvodná svätá omša.

Po ubytovaní v Madride sme aj my zamierili na prvú spoločnú svätú omšu na Plaza de Cibeles. Hoci sme išli hodinu vopred, už metro bolo pomerne plné. Na námestie sa zo všetkých strán hrnuli zástupy a čoskoro sme sa v snahe dostať sa tam ocitli v hustnúcim zástupe. Doslova sa nedalo pohnúť, ani sme nezaregistrovali, či svätá omša začala. Časť našej skupiny dorazila po úmornom predieraní k výťahu na podzemné parkovisko a zišla dole. V šesticich sme ich nasledovali výťahom na –3. poschodie. Tam nás čakalo nemilé prekvapenie – strážnik, ktorý nás posielal späť. Vystúpili sme po schodoch vedľa výťahu o poschodie vyššie. Ani tam sme nemali voľnú cestu – voluntari (dobrovoľníci) nás nepustili ďalej. So strážnikom viedli dlhú a búrlivú debatu. My sme sa zatiaľ mohli len modliť, aby to rýchlo vyriešili a aby strážnik (ako hovoril) nezavolať políciu.

Dobry koniec všetkému dal až jeden z voluntarov, ktorý sa nad nami zľutoval a ukázal nám cestu cez (zakázané) parkovisko.

Najrýchlejšie a najtichšie ako sme vedeli, sme sa rozbehli a šťastlivo vybehli na povrch.

VIP párty

V stredu poobede sa stretala saleziánska mládež sveta (a ja, lebo som išla so saleziánskym spoločenstvom) na spoločnej fieste na veľkom dvore saleziánskeho domu v mestskej časti Atocha, kde pre nás bolo pripravené naozaj všetko, čo sme mohli potrebovať. Základom bola voda –nielen na pitie, ale aj rozprašovaná do vzduchu (mimoriadne potrebné v 40 °C horúčavách) a skvelá atmosféra, ktorú tvorilo 7000 mladých z celého sveta. Prvé dve hodiny sme mali párty, na pódiu sa vystriedali mnohí talentovaní speváci, hudobníci a tanečníci – a dole zatiaľ vypukla change-ovacia horúčka, (ktorú spustili Slováci) a ktorá spočívala vo vymieňaní tričiek SDM s pútnikmi z iných krajín (a takto sú slovenské trička napr. v Texase, Taliansku, Brazílii, Číne). Po dobrej večeri (až na paradajkovú polievku z tetrapakovej krabice) prišli vzácní hostia – hlavný predstavený saleziánov don Pascual Chávez a generálna predstavená Dcéra Márie Pomocnice matka Yvone Reugot. Spoločne sme slávili vigiliu s krátkou adoráciou, počas ktorej sme mali zapálené sviečky pre Somálsko. Hymnu SDM a iné piesne sme si potom vypočuli v podaní veľkého 200-členného zboru a 60-členného orchestra z viacerých krajín sveta, ktorý sa stretol len v ten deň, no bol úplne zohraný. Nechýbalo ani večerné slovo (krátke zamyslenie na konci dňa ako je u saleziánov zvykom). Žiaľ len v španielčine.

Pravý prstenník, kus látky a tri kostičky

Za najlepší deň na cestu do Avily za sv. Teréziou Avilskou sme si vybrali štvrtok. Zastavili sme sa aj v mestečku Segovia, kde je starý rímsky akvadukt a katedrála s krásnymi maľbami – v stredoveku boli Evanjeliom pre chudobných, ktorí nevedeli čítať.

V Avile sme obdivovali staré hradby a v neposlednom rade sme zašli k relikviám sv. Teréziou z Avily (jej pravý prstenník a kus jej odevu) a sv. Jána z Kríža (jeho 3 kostičky). Počas celého výletu sme stretali

množstvo pútnikov z Madridu, zdravili sme sa španielskym „holá“ a s niektorými sme si aj zatancovali okolo sochy sv. Terézie

Korene, kríž a svedok

Od stredy do piatku boli doobeda katechézy na tému SDM: „Zakorenení a postavení na Ježišovi Kristovi, upevnení vo viere.“ (Kol 2,7). Naša časť slovenskej výpravy mala katechézy v kostole vo farnosti Panny Márie, Matky Milosrdenstva. Témy jednotlivých katechéz boli „Zakorenení v Ježišovi Kristovi“ (kde sme zakorenení a kde by sme mali byť, aby sme boli pevní), „Upevnení vo viere“ (cez kríž) a „Kristovi svedkovia vo svete“ (ako byť svedkami viery v dnešnom svete). Jednotlivé katechézy viedli provinciál saleziánov don Karol Maník, Mons. Tomáš Gális, žilinský diecézny biskup a bratislavský eparcha vладыka Peter Rusnák.

Každá katechéza sa skladala z viacerých častí: najprv sme si vypočuli krátku prednášku, po ktorej sme mali aktivity v menších skupinkách a program sme vždy zavřili sv. omšou. V piatok to bola archijerejská liturgia východného obradu.

Krížová cesta so Svätým Otcom

Po skúsenostiach z utorka by som nenašla dobrovoľníka, ktorý by so mnou šiel v piatok večer priamo do davu v uliciach, ktorými mala krížová cesta viesť, ale pozerali sme ju na veľkopoľnej obrazovke v parku Retiro. My a tisícky ďalších mladých sme tam prišli za cieľom modliť sa a skutočne to tam tak vyzeralo. Všetky zraky upreté raz na obrazovku a raz do knížiek pútnika, kde boli zamyslenia v angličtine.

„Esto es la juventud del papa!“

V sobotu doobeda po svätej omši vo farnosti, kde sme boli ubytovaní, a lúčení s milými voluntarmi, ktorí sa o nás skutočne skvele starali, sme vykročili na poslednú púť ulicami Madridu. V saleziánskych tričkách sa všetka ich mládež (a zase aj ja) zhromaždila a spoločne sa pobrala vo veľkých horúčavách peši na letisko Cuatro Vientos. Vďaka vode a nenahraditeľným vejárom sme to viac- viac v pohode prežili a cez husté zástupy sme sa dostali do svojho sektora C2. Usadili sme sa pri talianskych mladých v prednej časti

foto: freerepublic.com

sektora a rýchlo sme zhodnotili, že sú to VIP miesta vrámci priestoru pre bežných pútnikov. Boli sme priamo za sektorom pre postihnutých (o ktorých bolo dobre postarané, čo musím oceniť) a tak sme videli na ich obrazovku s titulkami aj v angličtine. Dovideli sme tiež na pódium so Svätým Otcom, tak čo viac si možno priať.

Nasledovala cesta po piknikové balíčky s jedlom (ktoré sa samozrejme nachádzali na opačnom konci veľkého letiska). Zaskočili ma obrovské zástupy neustále prúdiace na letisko po uliciach medzi jednotlivými sektormi. Stretli sme aj všade vítaných hasičov s veľkým autom a príjemnou sprchou.

Napokon nastak večer, a s ním čas vigílie so Svätým Otcom. Krátko po príchode pápeža prišlo to, čo ani španielski organizátori nepredpokladali – búrka. Rýchlo sme zakryli veci aj seba pršiplášťami a ani na moment nikto neuvažoval o odchode. Nadšene sme sedeli, hľadeli na obrazovku a na Svätého Otca, ktorý sa rovnako usmieval. Čas, kým sa podarí organizátorom opraviť ozvučenie sme si spolu krátili pokrikom, ktorý sa ozýval všade naokolo: „Esto es la juventud del papa!“ („Toto je pápežova mládež“).

Vigíliu napokon nezrušili, prestalo pršať a my sme ju mohli patrične sláviť. Ani

teraz nenachádzam slová vystihujúce tú atmosféru. Byť súčasťou dvojmiliónového spoločenstva mladých v modlitbe pred Bohom je jednoducho neopísateľný zážitok.

Po krátkom daždi a pokojnej noci sme sa dočkali vyvrcholenia SDM – sv. omše so Svätým Otcom. Ďalší nezabudnuteľný, neopakovateľný a neopísateľný zážitok.

Ešte dlhé hodiny po tom ako sme sa rozlúčili so Svätým Otcom sa miliónový zástup z letiska rozchádzal s úžasnou radosťou v srdci skutočne do celého sveta.

Gróf Monte Christo a kamienková pláž

Naša prvá zástavka počas cesty späť bola práve vo francúzskom prístavnom meste Marseille. Z autobusu sme si pozreli mesto, videli sme aj známu pevnosť If, ktorú preslávil aj hlavný hrdina Dumasovho románu a zakotvili sme na krásnej kamienkovej pláži pri priezračnom modrom mori, kde sme strávili (pováčšine) celý deň.

Mesto bez áut

Takto by asi málokto pomenoval Benátky, ale skutočne tam autá nejazdia (nemali by kadiaľ). Do mesta sme sa (ako inak) preplavili loďou (niečo ako naše medzimestské autobusové spoje) a hneď sme sa išli ukryť do tieňa vysokých starodávnych budov v úzkych uličkách. Keďže sme mali voľný program, spoznávali sme „bežné“ Benátky v pokojnejších uličkách. Prešli sme si množstvo krásnych mostov ponad malé kanále, videli sme svetoznáme gondoly, Grand canal a skončili sme na námestí sv. Marka, kde bolo v ten deň vraj pomerne málo holubov (zapľňali iba 1/4 námestia).

Po takom teplom dni sme radi využili možnosť vykúpať sa v mori v blízkom mestečku Jesolo a potom sme už naozaj vyrazili na posledný úsek našej cesty.

Na záver cesty vo mne znelo (a stále znie) jedno veľké ĎAKUJEM za všetko, čo som mohla zažiť.

Daniela

foto: Daniela

Voluntario

Ja som sa tiež zúčastnila Svetových dní mládeže v Madride, avšak nie ako priamy účastník-pútnik, ale ako ten, čo má tak trochu prsty v organizácii priebehu stretnutia, ako dobrovoľník.

Už minulé leto som mala túžbu ísť do Madridu a keďže Španielsko je mojou obľúbenou krajinou, rozhodla som sa ísť takýmto spôsobom slúžiť ľuďom, ktorí prídu na Svetové dni. Síce som išla sama, no hneď som spoznala ďalších niekoľko desiatok Slovákov, ktorí boli rovnako dobrovoľníci a väčšinu času sme trávili spolu. Niektorí dobrovoľníci stretnutie pripravovali už týždeň a mesiace predtým. My sme prišli pomôcť týždeň vopred. Čakalo na nás dvojtýždňové bývanie v jednom obrovskom výstavisku na okraji Madridu, kde pohľad na spiacich asi tisícpäťsto dievčat na karimatke a v spacáku pripomínal skôr utečenecký tábor. Ale dalo sa to zvládnuť a aspoň sme takto zistili, ako málo potrebujeme k životu. Všetci sme prišli s dobrou vôľou pomáhať a nadšení pre to, že stretneme ľudí z celého sveta. A naozaj, zažili sme univerzálnu cirkev, ktorá je rozšírená po celom svete a stretla sa tu za jedným cieľom. Ako dobrovoľníci sme každý mali svoj úlohu. Napríklad privítavať pútnikov, pomáhať im v akejkolvek oblasti, udržiavanie poriadku, aj v meste, na uliciach sa na nás každý mohol obrátiť. Bolo ľahké spoznať nás, lebo sme dostali krikľavo zelené tričká s obrovským písmenom V ako voluntario- dobrovoľník. Moja úloha bola práca pri registrácii pútnikov, byť pri počítači a vydávať im potrebné veci k účasti na Svetových dňoch. Veru sme sa mnohokrát aj zapotili, keď sa vyskytli problémy, ktoré bolo treba riešiť. Celkovo sa mi na Španieloch páči, že sú detailisti a nezabúdajú na maličkosti potrebné k spokojnosti, no aj napriek veľkej snahe, aby všetko bolo bezproblémové, občas problémy prišli. Španieli však väčšinu z nich riešili tranquilamente (kludne) alebo na všetko hovorili mañana (zajtra). To sú ich obľúbené slová pri všetkom, a preto Španieli skoro vôbec nestresujú a z ničoho si nerobia ťažkú hlavu. Tým by nám Slovákom veľaokrát mohli byť príkladom.

Keď som si dokončila moju prácu pri

foto: archív

registrácii, mali sme ešte voľný čas poznávať mesto a užívať si Madrid. Veľmi rada som chodila do slovenskej komunity, do farnosti, kde bývali Slováci a kde sväté omše celebrovali naši slovenskí biskupi. Tu som sa vždy cítila ako doma a bolo to skvelé počuť slovenčinu uprostred toľkých svetových jazykov. Vyvrcholenie celého stretnutia bolo na letisku Cuatro vientos, kde sa zhromaždilo vyše jeden a pol milióna mladých veriacich naozaj z celého sveta. Bol to silný zážitok uviesť si, že všetci títo mladí veria v Ježiša Krista a sú nádejou budúcich generácií, že Ježiš v nich bude aj naďalej živý.

S radosťou, ale aj vyčerpaním sme sa vrátili domov, pevne verím, že zas viac zakorenení a postavení na Kristovi, upevnení vo viere podľa hesla Svetových dní mládeže v Madride 2011.

Zuzka

Víťazné video

Rada pre mládež a univerzity KBS zorganizovala súťaž pre slovenskú mládež, kde dvaja výhercovia získali cestu s registráciou na SDM Madrid 2011 zadarmo a poputovali do Madridu spolu s ďalšími pútnikmi zo svojej diecézy. Súťažilo sa v dvoch kategóriách: esej a video. A práve víťazka za najlepšie video bola naša Lucka.

Ako si sa dostala na Svetové dni mládeže?

Spočiatku som ani nerozmýšľala o tom, či ísť, alebo nie. Ale potom som videla jedno video... Bola to upútavka na SDM. Poznáte ten pocit keď vám prejdú zimomriavky celým telom? Vtedy Boh vložil do môjho srdca veľkú túžbu tam ísť. Vedela som však, že financie by na to neboli. Hneď na druhý deň mi prišiel mail s ponukou zapojiť sa do súťaže — napísať esej alebo natočiť video na ľubovoľnú myšlienku z posolstva Benedikta XVI. a výherca poputuje do Madridu. Wau, povedala som si, to mi dáva Boh šancu. Nebolo ľahké vymyslieť scenár, ktorý by oslovil, ktorý by zahrnul myšlienku pápeža, ktorý by bol nenáročný na hercov, ktorý by sa dal časovo zvládnuť. Ale s vierou som sa do toho pustila. Veľmi mi pomohla moja priateľka Romy, ktorá bola vlastne hlavnou hrdinkou celého videa. Venovala mi mnoho času a trpezlivosti. Veľmi jej za to ďakujem, bez nej by som to nedokázala.

ROZDIEL HLASOV BOL TESNÝ

O čo presne šlo v tvojom videu?

Hlavnou myšlienkou môjho videa Život ti ponúka viac bola ukážka súčasného uponáhľaného sveta a druhej alternatívy. Alternatívy, keď sa človek zastaví a vychutnáva maličkosti, teší sa zo života v jeho samotnej podstate. Keď bolo video hotové, nastalo netrpezlivé čakanie, či ma vyberú do súťaže. Dočkala som sa, no rozdiel hlasov bol veľmi tesný. Raz som vyhrávala ja, raz druhé video. Na poslednú chvíľu nebolo jasné, kto vyhrá.

Skutočne to musel byť úžasný pocit vedieť, že ti toľko ľudí želá, aby si sa mohla zúčastniť a zároveň na teba myslia počas

SDM...

Áno, bol to úžasný pocit. Bola som veľmi milo prekvapená. Ako mi pomáhali, ako mi zo srdca priali, ako sa zaujímal, ako sa snažili, ako ma podporovali... Veľmi som cítila silu priateľstva a lásky. ĎAKUJEM vám všetkým. Len vďaka vám som sa mohla zúčastniť SDM. Nevyhralo moje video, ale vyhrali ste mi to VY.

ZASPÁVALA SOM POD ŠPANIELSKYMI HVIEZDAMI

Ako si do Španielska cestovala?

Išli sme autobusom. Bola to dlhá cesta. No malo to výhodu. Cestou som mohla vidieť Janov, Gironu, Lurdy, Barcelonu a okúpať sa na pobreží Costa Brava.

Kde ste boli ubytovaní?

Ešte pred samotným Madridom sme strávili pár nocí v španielskom meste Girona. Tam sme spali vo veľkej telocvični, jedna polovička bola naša a druhá talianska. V Madride sme boli ubytovaní v triedach jednej školy, alebo skôr škôlky. Ja osobne som okrem jednej noci spala vonku — v areáli školy. Bolo úžasné zaspávať pod španielskymi hviezdami. Samozrejme bolo tam horúco, iba nadránom som sa zakrývala spacákom ;)

Ako boli SDM organizačne zabezpečené?

Zo strany Španielska bolo vidieť veľkú snahu a kreativitu. Veľmi sa mi páčilo, ako vymysleli stravovanie. Dostali sme špeciálne stravné lístky a sami sme si mohli vybrať podnik, ktorý mal pre nás pripravený menu pútnika. Tak som vyskúšala rôzne španielske jedlá a špeciality. Nevýhodu to malo len z časového hľadiska. Niekedy sme hladní blúdili

a hľadali podnik označený logom SDM aj dve hodiny. Samozrejme pár organizačných vecí Španielom ušlo, ale to je pochopiteľné pri takej obrovskej akcii. Celkovo to zvládli výborne.

RÁNO MA ZOBUDIL VÝBUCH

Ako si vnímal atmosféru SDM, ktoré boli poznačené aj palbou kritiky a protestnými demonštráciami?

Vždy keď sa deje niečo veľké, a toľko, keď je to kresťanské, kritika sa dostaví. Ja to však považujem za pozitívny faktor. Možno je to zvláštne, ale mňa to utvrdzuje v tom, že sa niečo hybe, mení. Keby nikomu SDM neprekážali, asi by to znamenalo, že nič neprinesli/nezobrali, nič nezmenili...A ja verím, že priniesli veľa. Demonštrácie som trochu zahliadla na jednom námestí, ale nebolo to nič hrôzostrašné. Za hrôzostrašné by som skôr označila menšie útoky na nás o štvrtej ráno. Spali sme vonku. Prebudili sme sa na tri silné výbuchy. Ktosi vyskočil zo spacáka a utekajúc kričel: „S-trieľajú!“ O takejto raňajšej hodine človek veľmi neuvažuje racionálne, preto nás pár ešte povyskakovalo

zo spacáka a utekalo. Našťastie to boli „iba“ petardy. Nikomu sa nič nestalo.

Ktorá časť programu bola pre teba najzaujímavejšia?

Ťažko povedať. Každá časť programu bola na niečo iné zameraná a zaujímavá. Páčili sa mi slovenské katechézy, ktoré sme mali trikrát s našimi biskupmi ukončené omšou. Čas voľna vyplnený túlaním sa po Madride, cestovaní metrom, spoznávaním uličiek i majestátnych budov a objavovaním neobjaviteľného bol tiež vzrušujúci. Na záver by som asi vyzdvihla posledný deň. Ako sme sa obrovský dav ľudí presúvali metrom i peši na letisko, ako na nás domáci liali vodu, aby nás v tej horúčave aspoň trochu osviežili, hoci je pre nich voda veľmi vzácna, ako sme hrdó viali slovenskou vlajkou, ako sme sa schúľili pred vetriskom a búrkou, ako dva milióny ľudí čakalo na príchod pápeža a samotnú omšu s ním, ktorá bola nezabudnuteľná.

SLOVÁCI „BODOVALI“

Ako sa tu prezentovala mládež zo

Slovenska?

Počas tých dvoch týždňov sme prichádzali do hlbšieho kontaktu s rôznymi národmi. Neraz som počula z úst slovenských pútnikov: „Som hrdý, že som Slovák.“ Ja som to tiež tak cítila. Aj samotní madridskí organizátori, ktorí boli zodpovední za našu bansko-bystrickú posádku, sa vyjadrovali o nás veľmi pozitívne. Najviac bola očividná naša pokora a poriadkumilovnosť :) Keď sme odchádzali z letiska, všade navôkol samý neporiadok-jedlo i veci porozhadzované. Ale tam kde sme spali my- čisto. A to je len jeden príklad. Viacerí ľudia k nám prišli a hovorili, že sú z nás povzbudení.

Na záver zhodnot' SDM, čo ti dali?

Samotný čas v Madride ma veľmi duchovne obohatil. Spoznala som veľa nových ľudí. Mali sice na to iba dva týždne, ale dotkli sa môjho života. S niektorými som stále v kontakte a chystajú sa ma prísť pozrieť na Novú Baňu :) Úžasný pocit bolo vidieť dva milióny mladých zapálených pre Ježiša. A v neposlednom rade ma veľmi povzbudila a oslovila sila priateľstva počas hlasovania a po mojom príchode otázky zo všetkých strán ako som sa mala v Madride ma v tom len utvrdili.

Video si môžete pozrieť: <http://www.madrid2011.sk/video.html>

za rozhovor ďakuje V.P.

NOVINKY VYDAVATEĽSTVA DON BOSCO

Ježiš je môj priateľ
Castro Regis a Maria

A preto, aby se sa dovedeli viac o sile spásy, uzdravenia a oslobodenia, ktoré sú stelesnené v Ježišom mene a v jeho slove, predkladáme vám túto knihu.

Oblečte si srdce Pastiera
Vella Elias

Autor knihy Elias Vella ponúka odpoveď v hľadaní príčin neúspechov, zlyhaní a frustrácie. Tieto úvahy môžu byť užitočné nielen pre kňazov, ale aj pre hociktorého duchovného vodcu.

Rieka vody života
Vella Elias

Zborník prednášok P. Eliasa Vella zo 17. katolíckej charizmatickej konferencie obnovy v Duchu Svätom.

Ježiš Nazaretský
Ratzinger Joseph

Pápežova otázka, kto je vlastne tento muž je zvláštna. Odpovede, ktoré nachádzate, stoja určite za prečítanie.

Vydavateľstvo Don Bosco

www.donbosco.sk

STÁLE USMIATY? STAČÍ SI IBA VYBRAŤ

Michal je ten typ človeka, ktorého radi stretávame. Má stále dobrú náladu a vždy vie povedať niečo pozitívne. Vždy vedel ľudí motivovať. Keď mal niektorú z kolegov zlý deň, Michal mu vždy vedel ukázať kladnú stránku celej veci, zmeniť jeho postoj, nazeranie na danú situáciu...

foto: sxc.hu

Slovom - dodal každému energiu a chuť riešiť a popasovať sa s problémom. Na otázku „ako sa máš“ mal obľúbenú odpoveď: „Keby som sa mal len o chl p lepšie, bol by som už dvojčatá“. Bol som veľmi zvedavý, ako to dokáže, ako je to možné... A tak, keď sa mi raz naskytla príležitosť, spýtal som sa ho na to. „Len sa nepretvaruj, nemôžeš byť predsa dobre naladený stále....celý deň, každý deň, celý čas! Ako to robíš?“ Michal mi na to zaujímavo odpovedal: „Každé ráno, keď vstanem, poviem si, že mám na výber dve možnosti. Buď budem mať dobrú náladu, alebo...si môžem vybrať tú zľú. No a ja si vždy vyberiem radšej tú dobrú. A vždy, keď

sa mi pritrafi niečo zlé, môžem si vybrať, že budem obeťou, alebo ... si môžem vybrať možnosť, že sa z toho poučím. A ja si vždy vyberiem tú možnosť poučiť sa z toho. Vždy, keď niekto ku mne príde a sťažuje sa, môžem si vybrať - buď prijať jeho nešťastie, alebo ... snažiť sa pomôcť mu nájsť nejakú kladnú stránku života. A ja si vyberám vždy tú druhú možnosť - hľadám spolu s ním ten dôvod, pre ktorý sa oplatí bojovať a žiť ďalej. Hľadám tú kladnú stránku života.“ „No, to ale nie je vždy také jednoduché!“ protestoval som. „Ale je,“ povedal Michal. „Celý život si vyberáme. Keď si odmyslíš všetky tie hlúposti okolo, každá situácia je

v skutočnosti voľba. A ty si vyberáš, ako reagovať na danú situáciu. Ty si vyberáš, ako ľudia ovplyvnia tvoju náladu. Ty si vyberáš, či budeš mať dobrú alebo zlú náladu. Jednoducho povedané - Ty si vyberáš, ako žiješ svoj život. Veľa som rozmýšľal o tom, čo povedal Michal. Krátko potom som odišiel pracovať preč z tej stavebnej firmy a začal som podnikat' sám. Aj keď sme sa už nevidali, často som o ňom rozmýšľal, keď som sa dostával do problémových situácií, keď som si „vyberal“, ako budem žiť svoj život, namiesto toho, aby som iba bezhlavo reagoval na konkrétnu situáciu. O niekoľko rokov potom som počul, že Michal mal vážnu nehodu, keď spadol z 20 metrovej výšky. Po 18 hodinovej operácii a dlhých týždňoch na lôžku ho nakoniec pustili domov so zadrôtovanou chrbticou. Stretol som sa s ním asi pol roka po tej nehode. Keď som sa ho spýtal, ako sa má, odpovedal: „Keby som sa mal len o chl p lepšie, bol by som už dvojčatá. Chceš vidieť moje jazvy?“ „To som odmietol, ale spýtal som sa ho, čo sa mu prehnilo hlavou, keď dopadol vtedy na zem.“ „Prvá vec, ktorá mi prebehla hlavou bola, že chcem vidieť a teším sa na bábätko, lebo manželka mala onedlho rodiť“, odpovedal Michal. „...a hneď vzápätí potom, som si uvedomil, že mám dve možnosti: Mohol som si vybrať život alebosmrť.“

Tak som si vybral... život.“ „A nemal si strach? Nestratil si vedomie?? pýtal som sa ho. Michal odpovedal: „... záchranári boli skvelí. Stále mi opakovali, že to bude dobré. Ale keď ma priviezli do nemocnice a uvidel som hrôzu na tvárach doktorov a sestričiek, skutočne som sa zľakol. V ich očiach som čítal - toto je mŕtvy človek. Uvedomil som si, že musím niečo urobiť.“ „A čo si spravil?“, pýtam sa ho. „No, bola tam obrovská nemotorná sestrička, ktorá na mňa revala, či som na niečo alergický. ÁNO, odpovedal som. Lekári, aj sestričky spozorneli a čakali na moju odpoveď. Zhlboka som sa nadýchol a zakríčal som: Na vážne ksichty!“ Keď sa dosmiali, povedal som im: Rozhodol som sa, že budem žiť. Operujte ma ako živého, nie ako mŕtvolu!“ Michal prežil nielen vďaka majstrovstvu chirurgov, ale aj vďaka svojmu úžasnemu prístupu k životu. Od neho som sa naučil, že každý deň máme možnosť žiť naplno.. Čo prežíváš, to chceš. Čo chceš, to prežíváš. Nie je dôležité, čo sa deje, ale ako to človek prijme - to rozhoduje o všetkom. Ako prijme to dobré, ale aj to zlé, čo sa nikomu z nás nevyhne. Preto sa netráp, čo bude zajtra, zajtrašok nech sa o seba postará sám. Každý deň má dosť starostí aj bez toho. Okrem toho, dnes je ten deň, kvôli ktorému si sa trápil už včera.

zdroj: internet

foto: sxc.hu

KRISTOTERAPIA

Rubrika, ktorá sa práve pred vami nachádza, nesie názov „Očami psychológie“. Avšak dnešný príspevok by sme skôr mohli nazvať „Očami Krista“. Budeme sa v ňom totiž venovať Kristoterapii, ktorá neobchádza ani psychológiu.

Tento pojem som spomenul už vo svojom prvom článku, kde som Kristoterapiu uviedol ako príklad spolupráce kresťanstva a psychológie. Tiež som spomínal, že existuje kniha s rovnomeným názvom od františkánskeho pátra Eliasa Vellu. Práve preto bola mojím zdrojom jeho prednáška o tejto terapii zo seminára o Vnútornom uzdravení.

Existujú rôzne psychologické alebo aj psychiatrické či medicínske terapie. Niektoré majú lepší účinok, iné zasa slabší. Každá z nich nám však môže pomôcť. Problémom je to, že vo väčšine prípadov nás nevylicia úplne alebo je ich účinok relatívny. Často sa totiž stáva, že ľudia, ktorí sa zbavili jednej závislosti, zostanú prázdni, a preto prejdú k inej závislosti, pričom v mnohých prípadoch to býva závislosť ešte horšia. Ježiš hovorí, že ak odíde zlý duch a človek ostane prázdny, príde sedem horších (Mt 12,43-45). Ďalším problémom je obmedzenosť týchto terapií. Každá z nich príde do bodu, kde končí. Proces terapie nás síce vedie k riešeniu, ale nedáva nám silu na konanie. Napríklad niektorá terapia nás privedie k tomu, že ak chceme byť vyliečení, musíme najprv odpustiť. Avšak nedá nám silu na odpuste-nie. Niekde ju ale vziať musíme, inak by sme neboli schopní odpúšťať. Kde ju teda vezmeme? Možno vám v tejto chvíli napadlo, že odpoveďou môže byť práve Ježiš. Je to naozaj tak, len Ježiš nám môže dať nato silu.

Tu nastupuje úloha Kristoterapie. Je to terapia, ktorá je pokračovaním všetkých ostatných. Pokračuje tam, kde človek končí (medicína, veda, psychológia, psychiatria). Jej dôležitou charakteristikou je, že nie je v opozícii oproti ostatným terapiám, ale je ich naplnením. Samozrejme, jej podstatou je Ježiš Kristus. Táto terapia je účinná, keď jeho utrpenie dáva hodnotu tomu nášmu, keď nás

jeho utrpenie uzdravuje.

Aby sme mohli tomuto všetkému lepšie porozumieť, musíme spoznať Kristovu ľudskosť. Tá je totiž podstatou Kristoterapie. Aby nám mohol pomôcť napr. psychológ, musí nás chápať a možno aj poznať naše utrpenie. Z tohto hľadiska je Ježiš tým najlepším lekárom, psychológom či psychiatrom. Ježiš Kristus je totiž pravý Boh, ale zároveň je aj Syn človeka. Preto je naplno človekom. Prešiel si všetkým utrpením, ktorým prechádza každý jeden z nás. Pozná nás a rozumie nám lepšie ako ktokoľvek iný.

Teraz si spolu priblížime jeho ľudskosť. Báľ sa – Keď bol v Getsemanskej záhrade, potil krv (Lk 22,44), čo predstavuje vrchol ľudského strachu. Môže to znieť neuveriteľne, ale bolo to naozaj tak. Dokazuje to aj medicína. Totiž telo človeka v smrteľnom nebezpečenstve akoby vypudzovalo krv pod kožu a tvoria sa tak krvné zrazeniny. Môžu tiež praskať cievky, ktoré sú napumpované krvou. Tento jav je pozorovateľný na ľuďoch, ktorí zomreli pri rôznych tragédiách. Takisto sa báľ smrti. Dokonca prosil Boha, nech nemusí vypiť kalich, ak je to možné (Mk 14,36). Vystáva tu otázka: Prečo sa Ježiš smrti báľ? Keď napríklad sv. Pavol (ktorý sa radoval z toho, že môže položiť život za Krista), sv. František z Assisi (ktorý nazval smrť Sestrou) a nespočetné množstvo ďalších nie. Je to preto, lebo Ježiš smrť porazil, vykúpil ju. Hneval sa – nad Jeho hnevom síce slnko nezapadalo (Ef 4,26), ale nie raz bol aj poriadne nahnevaný. Či už išlo o predavačov v chráme (Mt 21,12), o farizejov a zákonníkov, o Herodesa, ktorý nechal sťat' Jána Krstiteľa (Mt 14,10) alebo aj na Petra pre jeho výbušnosť. Bol smutný – „Moja duša je smutná až na smrť.“ (Mt 26,38). Myslím si, že toto je zas vrchol smútku, ktorý človek zažije len párkrát za život, ak vôbec. Avšak prežíval aj bežný smútok či žiaľ napr. pri Lazárovej smrti (Jn 11,35). Bol zahanbený – keď Mu na kríži odobrali šaty a bol nahý a vysmievali sa Mu pri bičovaní. Bol zranený – keď činil zázraky, vyhánal zlých duchov a ľudia si mysleli, že je posadnutý zlým duchom (Mk 3,22). Čítil sa vinný – je veľmi pravdepodobné, že sa čítil aj vinný, hoci nezhršil. Nebol teda

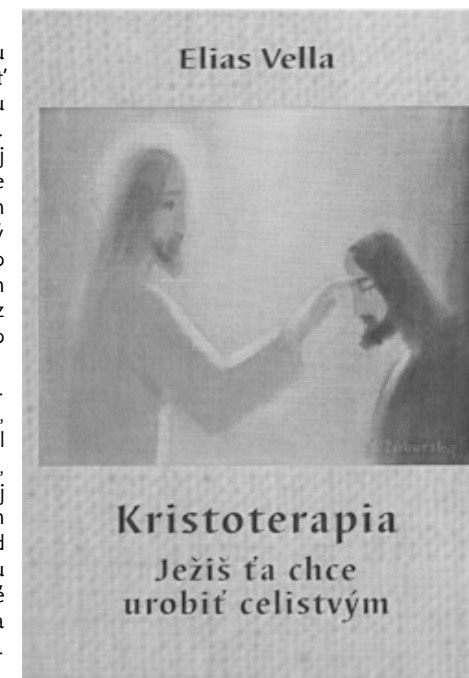

foto: allerego.sk

vinný, ale mal pocit viny, pretože niesol na svojich pleciach všetky hriechy sveta, aj moje a dokonca, aj tie vaše. Čítil sa opustený – prežil to, čo skutočný hriešnik, keď sa čítil opustený v dôsledku hriechov, čo mal na svojich pleciach.

Mohli by sme toho nájsť ešte omnoho viac, ide tu však o podstatu Kristovej ľudskosti. Ide o to, aby sme pochopili, že Ježiš naozaj rozumie našim trápeniam, že ich prežíva spolu s nami. Ak toto pochopíme a prijmemo to do našich srdiec, dovolíme tak Ježišovej láske, aby nás mohla uzdraviť. Budeme schopní odpúšťať. Postupne z nás zmizne prázdnota, ktorá zožiera naše vnútro.

Ježiš je ten najlepší psychológ, preto Kristoterapia je tou najlepšou terapiou. Je završiteľkou tých ostatných. Zároveň nás však páter Vella povzbudzuje aj k tomu, aby sme sa nebáli a neodsudzovali ostatné terapie. Ved' práve ony nás môžu nasmerovať k tej najlepšej. Nebojme sa preto ísť za lekárom, psychológom alebo dokonca psychiatrom. Ved' predsa aj tieto povolania sú Božím dielom.

Kubbcí

UMENIE NAŠE KAŽDODENNÉ

Pravdepodobne nielen ja mám občas problém s úrovňou umeleckej tvorby v tejto modernej dobe. Pod pojmom „umenie“ si predstavujem rozličné umelecké diela ako film, divadlo hudbu alebo maliarstvo. Prečo sa vyskytnú v ponuke rozličných diel aj také, ktoré ľudia označia za „brak“ alebo „bezduchá popkultúra“?

foto: sxc.hu

Umenie je súčasťou každej ľudskej epochy. Rôzni umelci vidia svet po svojom a snažia sa ho zachytiť do svojich umeleckých diel. Nie vždy však ostanú pochopení... Keďže sa umelci snažia zachytiť svet okolo seba, jeho nálady, charakteristiky, nastavujú „zrkadlo doby“ pre ostatných ľudí. Preto bol v stredoveku záujem umelcov orientovaný na božské, kým napríklad v renesancii sa

prechádzalo na ľudské; romantizmus ponúkal návrat do prírody, silného jedinca-hrdinu; realizmus sa odvíjal od reálneho života ľudskej bytosti. Čím je ale špecifické dnešné moderné umenie? Najcharakteristickejším prvkom je chaos. Pre dnešnú umeleckú tvorbu neexistuje spoločný menovateľ, ktorý by úsilie umelcov zhŕňal pod jednoduché slovo. To by samo o sebe nebol závažný

problém, keby sa udeľoval priestor tým dielam, ktoré svojou kvalitou ponúknu zážitok svojmu divákovi. Koniec koncov, túto funkciu má umenie predovšetkým plniť – sprostredkovať spojenie s krásnom, estetikou až nadpozemskosťou. Skúste si niekde do ticha sadnúť a vypočuť si nejakú klasickú hudbu (napr. Vivaldi) a za tým si pustiť ktorúkoľvek pesničku, ktorá je na prvých priečkach v hitparádach rádií. Alebo skúste navštíviť výstavu renesančnej tvorby, a potom výstavu moderného umenia. Pokiaľ chcete porovnať rozličné obdobia v dejinách, kvalita umeleckej tvorby reflektuje dobovú situáciu dosť presne.

Prečo sa ale objavujú nekvalitné diela v predaji? Pre odpoveď na otázku musíme skúmať stav, v ktorom umelecké diela vznikajú. Zázračnou formulou európskych verejných predstaviteľov a mysliteľov (existujú aj výnimky) je tvrdenie „Všetci sú si rovní.“ Akosi sa zabúda na fakt, že toto tvrdenie je platné len v prípade volieb a výberu svojich zákonných zástupcov. Už antickí myslitelia boli presvedčení, že existuje nerovnosť v ľudských kvalitách, medzi ľuďmi. Rovnosť medzi ľuďmi podmieňuje ich priestor na osobnú sebarealizáciu. Každý sa môže vyjadriť k hocičomu, každý môže vytvoriť čokoľvek. Dnes sa preto nedáva prednosť kvalite s umeleckou hodnotou, ale poskytuje sa priestor všetkým. Dôležitejšie sú finančné prostriedky, ktoré zabezpečia autorom zviditeľnenie pred verejnosťou, než kvalitne spracované dielo. Tým sa vytvára priestor pre ľudí, ktorí nechcú svojho diváka alebo poslucháča povzniesť; takíto ľudia chcú mať vytvorený pozemský pomník slávy, aby po nich v živote niečo ostalo. Majú však ľudia schopnosť rozlišovať medzi týmito dvoma možnosťami?

Umenie je odsúdené na prijatie od ľudí s rôznym vkusom, štýlom alebo náladou. Nemôže preto vyhovieť každému. Umenie slúži ľuďom na duchovné zážitky, na povznesenie a odreagovanie sa od každodenného života; to by malo každé umelecké dielo spĺňať. Nemôžeme preto zavrhnúť všetko, čo sa nám osobne nepáči. Toto konanie je sebecké a netolerantné voči druhým, ktorým vyhovuje odlišný štýl. Mimochodom, ako

foto: wallpaper.sk

som už uviedol, skrze umeleckú tvorbu sa vytvára obraz spoločenskej atmosféry. Už Platón tvrdil, že z umenia je každému niečo iné užitočné. Užitočnosť umeleckej tvorby je dôležitá nielen pre umelcov, ale aj pre nás, obyčajných ľudí.

ivbi

KRÁTKY stĺpček

Máš pocit, že si ďaleko od Boha? Pozeráš sa späť na svoje kroky a cestu po ktorej si išiel a stále ideš? A tušíš, že ideš tak trochu mimo?

Ak áno, tak si ten pravý pre týchto pár riadkov! Chcem Ti povedať, že Boh je blízko Teba. Oveľa viac ako si dokážeš predstaviť. Ak si mu raz povedal áno, tak sa nemusíš obávať, že to s Tebou zabalil. On takým ako si ty pomáha. On kvôli takým prišiel. Som presvedčený o tom, že vieš čo máš robiť, aby si bol ku nemu bližšie svojím srdcom a teda aj skutkom. Možno sa bojíš, možno sa Ti nechce, možno sa Ti to zdá príliš ťažké, možno... neviem presne čo, ale viem, že stačí sa poddať volaniu srdcu. Ty vieš po čom tvoje srdce volá! Môže to byť dobrý skutok, obeta, pôst, modlitba a možno ani nemusí. Možno je to len tak byť s Bohom osamote a nič nerobiť. Možno je to začatie bojovať proti hriechu v tvojom živote. Nebyť ľahostajný a konať skutkom a nie len slovom. Ja neviem, ale ty to URČITE vieš!! Som si istý!! Držim Ti palce. Budem na Teba myslieť.

Rišo

VRCHY, KOPCE A ICH ZDOLÁVANIE

Máme za sebou leto a myseľ plnú spomienok a zážitkov. Možno ste dovolenkové týždne trávili oddychom niekde na pláži, možno v tichu prírody kdesi na novobanských štáloch a možno ste zdolávali vrchy a kopce a vychutnávali si radosť z výhľadu, ktorý sa vám naskytol po namáhavom výstupe. Okrem vrchov „prírodných“ však existujú aj vrchy „spoločenské“. V minulých číslach PodNebia sme vám priblížili vrchy rodiny, kultúry a médií, o ktorých sa hovorilo na konferencii 7 vrchov. V tomto čísle si priblížime vrch náboženstva – cirkvi a vrch politiky.

foto: blog.adw.org

Pamätám si, ako raz niekto hovoril, že sa mu zdá, že my kresťania sa na seba pozeráme ako na outsiderov spoločnosti. Cítíme sa menejcenní v porovnaní s ostatnými, neschopní. A to je presne to, čo spoločnosť chce – aby sme uverili tomu, že sme iba takí „tútáči“ a ostali tak paralyzovaní strachom alebo komplexmi. Na konferencii 7 vrchov však zaznel iný pohľad na cirkvi.

Dp. Ján Buc hovoril, že je čas, aby sme zmenili naše zmyšľanie o cirkvi. Mnohí ľudia si stále myslia, že cirkvi sú predovšetkým biskupi, kňazi, rehoľníci. Až

kdesi na konci sú laici, ale tí nemajú žiadnu dôležitosť. No opak je pravdou. Krstom sa každý z nás stáva súčasťou cirkvi a má v nej svoje dôležité miesto. No nielen to. Ani cirkvi ako celok nemá byť iba outsiderom spoločnosti. Dp. Ján Buc prirovnal cirkvi ku kvasu. Ak je kvas mimo múky, nemôže ju prekvasiť. Ak je cirkvi na okraji spoločnosti, ba dokonca mimo nej, nemôže ju premeniť silou evanjelia. Pretože každá pekárka vie, že iba ak je kvas dobre premiešaný s múkou, cesto vykysne tak, ako má. A to isté platí o cirkvi. Ak bude cirkvi na

okraji spoločnosti, nebude sa vyjadrovať k aktuálnym problémom, ale bude pchať hlavu do piesku, spoločnosť a kultúra našej krajiny sa nezmenia. Ale nezabúdajme, že cirkvi, to nie je len náš pán dekan s pánom kaplánom a sestričkami. Cirkvi sme my všetci.

Na Slovensku som spozorovala ešte jeden zvláštny návyk. Hneď keď sa cirkvi vyjadri k nejakým záležitostiam verejného života, objaví sa vyjadrenie typu: „Prečo sa vy do toho miešate? Toto sa vás (cirkvi) netýka“, a podobne. Samozrejme manipulácia veriacich zo strany cirkevných autorít nie je v poriadku, ale nevidím dôvod, prečo by sa cirkvi nemala vyjadrovať k aktuálnym otázkam spoločenského života, ktoré keďže sa týkajú ľudí (aj veriacich), týkajú sa aj cirkvi samotnej.

František Halmeš, ktorý na konferencii prispel krátkym rozprávaním o vrchu vlády a politiky, vyjadril presvedčenie, že angažovanosť kresťanov v politike je dôležitá. Priznal tiež, že politika dáva priestor mnohým pokušeniam, kompromisom a morálnym zlyhaniam. Hovoriť o súčasnej slovenskej politike ako o tej, kde sa uplatňujú Božie princípy, by nebolo na mieste. Ale to, čo nie je realitou dnes, sa ňou môže stať v budúcnosti. František Halmeš okrem iného spomenul úryvok z dokumentu Gaudium et Spes: „Tí, ktorí sú alebo sa môžu stať vhodní na ťažké, ale pritom veľmi ušľachtilé povolanie politika, nech sa naň pripravujú a nech sa mu venujú, nehládajúc vlastné

výhody ani hmotný zisk. Nech bezúhonne a múdro postupujú proti krivde a útlaku, proti svojvoľnej vláde a neznašanlivosti niektorého človeka alebo niektorej politickej strany. A nech sa úprimne a statočne, ba s láskou a politickou neohrozenosťou zasvätiť dobru všetkých“. Tento úryvok je jedným z mnohých, ktoré vyzývajú kresťanov, ktorí túžia po uplatňovaní spravodlivosti v spoločnosti, aby vstúpili na miesta, kde sa o spravodlivosti rozhoduje. Nijak inak totiž nie je možné jej vykonávanie ovplyvniť.

A tak na záver mi neostáva nič iné iba povzbudiť všetkých nás kresťanov, aby sme našu vieru nenechávali v pohodlí nášho domova, ale brali si ju aj do práce, či školy. Modlím sa za nás všetkých, aby sme sa nenechali oklamať týmto svetom a necítili sa menejcenní a nepotrební. Naopak, prosím Boha, aby nám ukazoval na miesta a oblasti vo verejnom živote alebo v našej farnosti, kde by sme sa mohli angažovať, a kde by sme mohli používať dary a talenty, ktoré do nás Boh vkladá. Výstup na tieto miesta môže byť namáhavý ako výstup na akýkoľvek vrchol, ale výsledok stojí za to. A ja chcem vidieť slovenskú spoločnosť premenenú mocou evanjelia. A čo vy?

* www.martindom.sk – „Vypočujte si témy z konferencie 7 vrchov“
www.kbs.sk/?cid=1118410965 – text Gaudium et Spes

*simona

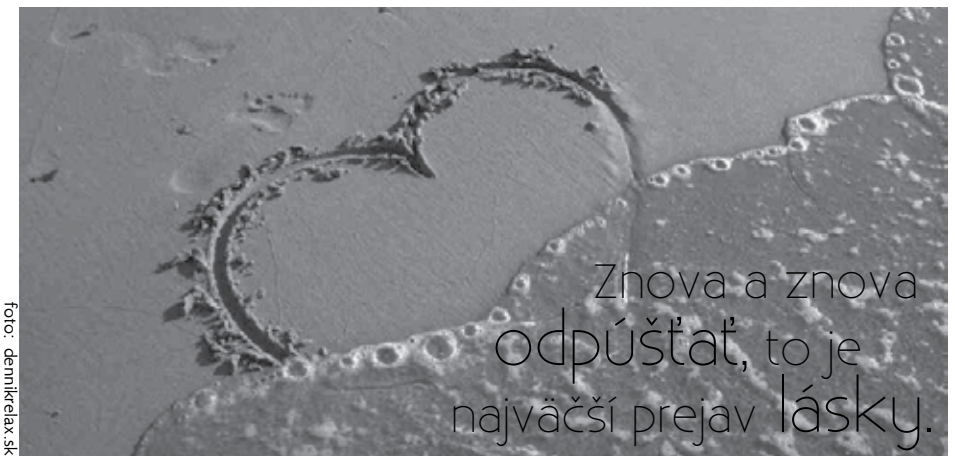

foto: dennikrelax.sk

Znova a znova
odpúšťať, to je
najväčší prejav lásky.

SILA ĽUDSKOSTI

„Neexistuje vec, ktorá by sa nedala uskutočniť, keď je naozaj rozumná.“ To sú slová človeka, ktorý vďaka svojej rozumnej myšlienke zachránil 669 českých detí pred krutým osudom. Nicholas Winton bol pred druhou svetovou vojnou mladý a úspešný muž žijúci v Londýne. No stačila jedna cesta do Prahy, pri ktorej mal možnosť nahliadnuť do utečeneckého tábora plného biedy, zimy a bezbranných detí, aby pochopil, že musí rýchlo konať.

Tento približne hodinový dokument zachytáva udalosti najmä z roku 1939. Je pozoruhodný aj tým, že jeho sprievodcom je práve jedno z detí, teraz už seriózny pán, ktorý vďaka Wintonovi dostal šancu žiť nový život. Avšak cesta k uskutočneniu jeho plánu nebola vôbec ľahká. Napísal nespočetne veľa listov do mnohých silných krajín a dostal len dve kladné odpovede. Len dve krajiny boli ochotné poskytnúť útočisko pre deti tých nešťastných ľudí. Vybavovanie záchrany detí komplikovali aj nemeckí špióni slediaci

všade navôkol. Sami rodičia prichádzali k Nicholasovi s prosbou na perách a zároveň s neskutočnou úzkosťou, ktorá pramenila z blížiaceho sa odlúčenia. Tajne dúfali, že to bude len dočasné... Súčasne prebiehal v Británii aj proces hľadania vhodných a najmä ochotných rodín prichýliť a postarať sa o české dieťa, kým nedovŕši 17. rok. Nicholas a jeho spolupracovníci správne vytušili, že treba konať rýchlo, pretože v strednej Európe začínalo byť čím ďalej, tým horúcejšie. Prvý transport sa stretol s viacerými problémami,

foto: wintonfilm.com

no nakoniec dorazil tam, kam mal a každý člen mladej posádky odrazu začal patriť do novej krajiny, novej rodiny. V dokumente dostávajú miesto autentické výpovede ľudí, ktoré celý tento proces prežili. Začínajúc posledným pohľadom a bozkom od rodičov až po privítanie sa s náhradnou mamou. Je až neuveriteľné počúvať a sledovať, koľko ľudí sa spojilo a dobrovoľne prejavilo ochotu podieľať sa na ich záchrane. Bolo by ich však zrejme oveľa viac, keby tak skoro nedošlo k vypuknutiu druhej svetovej vojny. Tá prerušila akékoľvek ich ďalšie snahy...

Prešli roky, Nicholas Winton nemal žiadny kontakt od jediného zo zachránených detí, takisto ako ani ony netušili, kto bol na čele ich imigrácie. Trvalo pol storočia, kým sa dozvedeli o svojom záchrancovi a podarilo sa to aj vďaka televíznemu programu *To je život* na BBC. Stovky detí sa dnes už rozrástli na tisícky, vďaka novým generáciám, ktoré po nich vznikli a stále ich pribúda. Dobro, ktoré zasial Nicholas, naďalej pokračuje. Vďaka zakúsenej ľudskosti v ich životoch, pociťujú potrebu šíriť ju aj medzi ostatných. Na celý tento pozoruhodný skutok stačila správna intuícia, zameranie na cieľ a rozhodnutie urobiť to.

Dokument v sebe nesie silný odkaz a možno aj akýsi návod na život, pri čom sa odvoláva na zdanlivo jednoduché veci ako je

foto: the-rock-of-gibraltar.com

slušnosť či úcta k človeku.

Ak niekto dáva prednosť novším snímkam, má možnosť zhliaďnuť Wintonov príbeh aj v najnovšom spracovaní s názvom *Nickiho rodina*. Vrelo odporúčam jeden aj druhý, no pozor, silným emóciám sa zrejme neubránite...

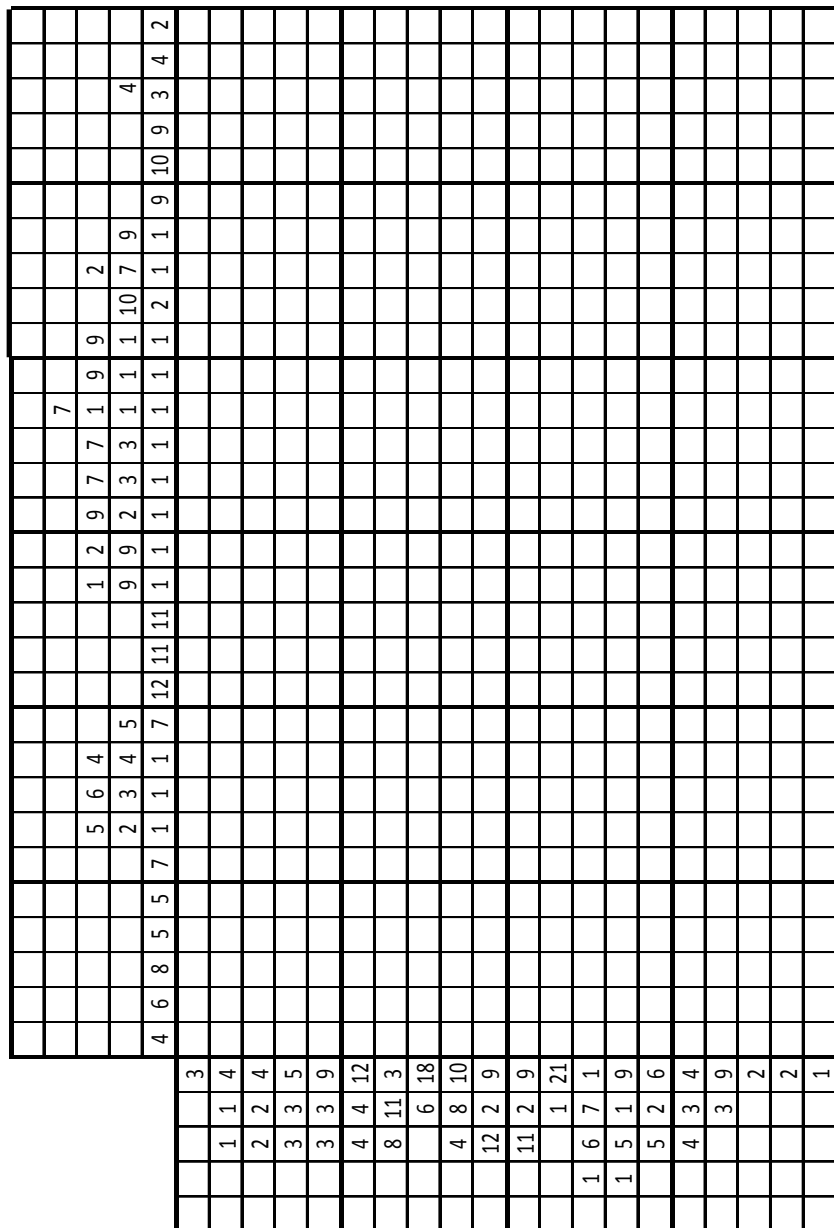
Aďa

foto: sxc.hu

PRE BYSTREJŠIU HLAVIČKU

Malovaná krížovka:

34
PODNEBIE

VTIPY

Opitý chlap ohmatáva dookola betónový pilier a keď ho už asi tretíkrát obide, zastane a s nešťastím v hlase zvolá:
- Čistý koniec, šak ja som zamurovaný

Starší muž, člen charizmatického hnutia, trpí veľkými bolesťami hlavy. Jedného dňa sú tie bolesti také veľké, že prosí všetkých doma o modlitbu. Nahlas vyslovujú nad ním prosby. Príde rad i na päťročného syna, ktorý sa modlí: „Takto hovorí Pán: Daj si acylpirín!“

Rozprávajú sa dvaja dedovia:

- Ten môj vnuk je chudák.
- Prečo?
- Ja som Slovák, babka Rumunka, otec je Maďar a mamu sme vychovali v Rusku a on chudáčisko nevie rozprávať ani jedným jazykom.
- Á kolko má rokov?
- Už mu budú 2 mesiace!

Všetci mestskí policajti v Bratislave dostali nové služobné digitálne hodinky. A raz sa jeden chodec pýta policajta:

- Šéfe, koľko je hodín?
- Jedenásť deleno dvadsaťtri, ale nemám čas tak si to vypočítaj sám.
- odvetí policajt.

Poľovníci si rozprávajú zážitky:

- Nedávno som v Afrike zo vzdialenosti 500 metrov jedinou strelou zabil slona.
- Ja keď som sa kúpil v oceáne, som holými rukami zahrdúsil veľrybu.
- A počul si už o Mŕtvom mori? Keby nie ja, ešte by žilo.

Stretli sa dva magnetofóny. Náš a japonský. Japonský mal očividne výbornú náladu. Náš sa ho pýta:

- A čože si dnes taký veselý?
- Ale, pán mi kúpil novú kazetu.
- Heeej? A dáš aj mne požúvať?

Stretnú sa medveď, líška, zajac a vlk na lúke a dohodnú sa, že idú hrať karty.

Medveď hovorí:

- Kto bude podvádzať, dostane po tej ryšavej papuli.

Sudoku:

		1	2			3		
		8					2	
7			9					
4	7			6			5	
6			4					3
2			1			4	6	
				5			9	
8					5			
		1	9	2				

35
PODNEBIE

A black and white photograph of a stone path leading through a garden. The path is made of irregular, flat stones set into a bed of dark mulch or soil. To the left of the path, there is a small, dark, leafy plant. To the right, a tree trunk is visible in the upper corner. The path leads from the foreground towards the background, curving slightly to the right.

Nasledovať Krista s rozhodným
srdcom neznamená spustiť
ohňostroj, ktorý na chvíľu
zažiari na oblohe a potom
rýchlo zhasne. Nasledovať Krista
znamená vydať sa na cestu
dôvery a zotrvať na tejto ceste,
ktorá môže trvať celý život.